

OSNOVNI SUD BRČKO
DISTRIKT BiH
BROJ: 96 0 Rs 094755 16 Rs
Brčko, 24.04.2017.godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE !

Osnovni sud Brčko Distrikta, po sudiji Obradović Aleksandri, u pravnoj stvari tužioca D. J., sina B., iz B., koga zastupa punomoćnik R. A., advokat iz B., protiv tuženog „W. M.“ d.o.o. B., zakonski zastupnik K. Z., koga zastupa punomoćnik D. O., advokat iz B., radi isplate, v.sp. 2.333,33KM, nakon usmene, glavne i javne rasprave, održane dana 24.04.2017.godine, donio je sljedeću

P R E S U D U

I OBAVEZUJE SE tuženi da na ime otpremnine isplati tužiocu novčani iznos od 1.963,36KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 30.11.2015.godine, pa do isplate u roku od 15 dana, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

II Sa tužbenim zahtjevom preko dosuđenog, kao i u dijelu kojim je tražio da se poništi akt tuženog pod nazivom rješenje o prestanku radnog odnosa 706-11/15 od 30.11.2015.godine, tužilac SE ODBIJA.

III OBAVEZUJE SE tuženi da tužiocu naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 899,05KM, a sve u roku do 30 dana od dana pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

O b r a z l o ž e n j e

Tužilac je dana 18.01.2016.godine putem punomoćnika ovom sudu podnio tužbu protiv tuženog radi isplate.

U tužbi je naveo da je bivši radnik tuženog kod koga je bio u radnom odnosu od 16.08.2005. godine do 30.11.2015. godine, kada mu je prestao radni odnos, a da mu tuženi tom prilikom nije isplatio otpremninu u skladu sa Zakonom o radu, pa je kod ovog suda ustao sa tužbom sa prijedlogom da sud donese presudu kojom će obavezati tuženog da tužiocu da na ime otpremnine isplati iznos od 2.333,33KM.

Podneskom od 12.07.2016. godine pored tužbenog zahtjeva za isplatu otpremnine tražio je I da sud svojom odlukom poništi akt tuženog pod nazivom

Rješenje o prestanku radnog odnosa sa tvrdnjom da je prije potpisivanja pobijanog rješenja postojao dogovor tužioca i tuženog o isplati otpremnine tužiocu u skladu sa odredbama Zakona o radu, te da je tuženi svoj potpis na pobijano rješenje stavio u zabludi da će mu tuženi po prestaku radnog odnosa isplatiti otpremninu.

Kod istih navoda je njegov punomoćnik ostao u toku postupka, kao i u završnom izlaganju, a njegov punomoćnik je osim toga naveo i to da je tokom postupka dokazana osnovanost tužbenog zahtjeva, da nije sporno da mu tuženi nije isplatio otpremninu, te da je s toga dužan da mu otpremninu isplati, pa predlaže da se tužbeni zahtjev kako je opredijeljen usvoji, a tuženi obaveže tužiocu nadoknaditi i troškove parničnog postupka, opredijeljene na istom ročištu.

Tuženi je preko punomoćnika osporio tužbu i tužbene navode ističući da se odredba člana 85 Zakona o radu ne primjenjuje ako je do otkazivanja ugovora o radu došlo zbog neispunjenja obaveza zaposlenika utvrđenim ugovorom o radu, ili u slučaju, kao što je u konkretnom, kada je do prestanka radnog odnosa došlo sporazumno, jer smatra da je Rješenje o prestanku radnog odnosa od 30.

11.2015. godine zapravo i sporazum između poslodavca i zaposlenika.

Kod istih navoda je punomoćnik tuženog ostao i u završnom izlaganju navodeći i to da je Rješenje o prestanku ugovora o radu navedeno i da tužilac nema potraživanja prema tuženom, da je tužilac pristao da zaključi ovaj sporazum i da poništenjem takvog akta kao što tu tužilac tužbom traži, nema osnova za isplatu otpremnine, jer u tom, slučaju radni odnos nije ni prestao, i da je nejasno iz kojeg razloga traži poništenje, a da nije dokazao ni da je prestao zabludom, niti usljed prevare. S toga predlaže da sud tužbeni zahtjev tužioca odbije u cjelosti kao neosnovan, a tužilac obaveže tuženog da nadoknadi troškove parničnog postupka opredijeljene na ročištu od 24.04.2017.godine.

U dokaznom postupku saslušan je tužilac u svojstvu parnične stranke i zakonski zastupnik tuženog K. Z., saslušani svjedoci J. M. i Z. O., provedeno vještačenje po vještaku ekonomske struke B. R., saslušan je vještak, te proveden dokaz čitanjem materijalne dokumentacije u spisu i to: kopija radničke knjižice tužioca, rješenje o prestanku radnog odnosa tuženog broj 706-11/15 od 30.11.2015. godine, izvod sa računa tužioca za period od 05.01.2015. godine do 30.11.2015. godine, aktuelni izvod iz sudskog registra za poslovni subjekt d.o.o. „W. M.“ B. od 14.09.2016. godine, te nalaz i mišljenje vještaka ekonomske struke B. R. od 20.01.2017. godine.

Tužilac je u svom iskazu od 28.02.2017. godine naveo da je bio zaposlen kod tuženog od 20.09.1999.godine, kao rukovalac građevinskim mašinama, ali da je tek 2006.godine prijavljen na PIO. Naveo je da mu je prestao radni odnos kod tuženog zbog odlaska u penziju, jer je punio godine života. Naveo je da je potpisao rješenje koje je dobio od tuženog, ali da ga nije pročitao, te da je nakon što je potpisao rješenje povremeno radio kod tuženog i tek 01.02.2016. godine otišao u penziju, a u septembru 2015. godine je prestao dolaziti na posao, odnosno od tada je dolazio samo povremeno.

Zakonski zastupnik tuženog K. Z. je u svom iskazu naveo da je od 2005. godine zakonski zastupnik tuženog i da je tada tužilac već radio kod tuženog na radnom mjestu rukovaoca građevinskim mašinama. Naveo je da je potpisao rješenje o prestanku radnog odnosa na zahtjev radnika koji je tražio da ide u penziju. U avgustu 2015. godine je najavio odlazak, u septembru je bio na odmoru, a oktobar i novembar nije radio, ali mu je isplaćena plata. Naveo je da je istovremeno sa tužiocem potpisao rješenje o prestanku radnog odnosa, da tužilac na to ništa nije prigovarao i da je bio i dogovor da se odriče potraživanja prema tuženom. Tužilac se nije obraćao sa zahtjevom za isplatu otpremnine. Naveo je da tužiocu otpremnina nije isplaćena, da se tužilac nije izričito odrekao otpremnine, ali da je nikada nije ni tražio, niti su ikada pričali o isplati otpremnine.

Svjedok J. M., supruga tužioca, je u svom iskazu navela da je tužilac počeo da radi kod tuženog 1999.godine kada je zaskonski zastupnik bio J. S. koji ga je i zvao da počne da radi u šljunkari i da je od tada neprekidno radio do 2015.godine u oktobru, jer su mu u PIO rekli da treba da prestane raditi i da podnese zahtjev da bi mogao da ide u penziju. Navodi da joj tužilac rekao da mu je Z. obećao isplatiti otpremninu, a kada je prestao raditi isplaćena mu je posljednja plata i da je potpisao neko rješenje da bi se penzionisao.

Sud je prihvatio iskaze tužioca i svjedoka, te iskaz zakonskog zastupnika tuženog u dijelu trajanja zaposlenja tužioca kod tuženog, dok je iskaz zakonskog zastupnika tuženog u dijelu da tužilac nikada nije tražio, niti da su "ikada pričali" o isplati otpremnine, po ocjeni suda nije relevantna.

Svjedok Z. O. u svom iskazu nije naveo nijednu činjenicu bitnu za odluku u ovoj pravnoj stvari, pa njegov iskaz sud posebno ne navodi.

Vještak B. R. je u svom nalazu i mišljenju od 19.01.2017. godine naveo da je utvrdio da tužilac ima ugovor o zapošljavanju sa tuženim zaključen 01.09.2001. godine i rješenje o prestanku radnog odnosa od 30.11.2015. godine, pa je analizom platnih lista tužioca, te izvoda tekućeg računa tužioca za period od 01.01. - 31.12.2015 godine utvrdio da je prosječna mjesečna plata tužioca za septembar, oktobar i novembar 2015. godine, odnosno 3 mjeseca koja su prethodila prestanku radnog odnosa iznosila 420,73KM, pa je utvrdio osnovicu za izračunavanje otpremnine u iznosu od 140,24KM. Na osnovu toga mišljenja je da minimalni iznos otpremnine pod svim iznešenim okolnostima treba da iznosi 1.963,36KM.

U iskazu sa ročišta od 24.01.2017. godine naveo je da je prilikom izrade nalaza utvrđivao da li je tužilac bio zaposlen, koliko dugo je bio zaposlen, kojom prilikom je koristio ugovor o radu, rješenje o raskidu i platne liste radnika kao i finansijsku karticu. Na taj način utvrdio je da je tužilac 14 godina radio kod tuženog, a visinu plate utvrdio po platnim listama i ono što je "lijegalo" na transakcioni račun radnika.

Ovaj nalaz vještaka u potpunosti je prihvaćen od strane suda, kao potpun i stručan, a istom nije prigovorila nijedna strana.

Među stranakama nije sporno da je tužilac sa tuženim zaključio ugovor o zapošljavanju 01.09.2001.godine na radno mjesto vozač-bagerista i da je ugovor zaključen na neodređeno vrijeme.

Među stranakama nije sporno ni to da je tužiocu prestao radni odnos po rješenju o prestanku radnog odnosa od 30.11.2015. godine.

Tuženi je tužiocu isplatio i plate koje je tužilac ostvario kod tuženog i za septembar, oktobar i novembar 2015.godine, kako je utvrđeno iz potvrda o isplaćenim platama za te mjesece, dostavljenim u prilogu nalaza vještaka ekonomske struke.

Sud je cijenio i druge materijalne dokaze, ali ih posebno ne navodi, jer ne utiču na drugačiju odluku u ovoj pravnoj stvari.

Na osnovu tako utvrđenog činjeničnog stanja, ocjene dokaza u smislu člana 8 Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta BiH (sl.gl. BDBiH br.8/2009; u daljem tekstu ZPP), sud je stao na stanovište da je tužbeni zahtjev tužioca osnovan iz sljedećih razloga:

Tužilac tužbom tvrdi da je rješenje o prestanku radnog odnosa ništavo, jer je donešeno usljed prevare od strane tuženog, koji je "naveo" tužioca da potpiše rješenje o prestanku vjerujući da će mu tuženi isplatiti otpremninu zbog odlaska u penziju.

Tuženi tvrdi da je rješenje donešeno na zahtjev tužioca koji je htio da se penzionise, te da je po svojoj suštini sporazum između poslodavca i zaposlenog o prestanku radnog odnosa, pa da s toga tužiocu ne pripada pravo na otpremninu.

Među strankama je sporno da li tužilac ima pravo na otpremninu s obzirom da tužilac tvrdi da mu je radni odnos prestao zbog ispunjavanja uslova za penziju, a tuženi tvrdi da mu je radni odnos prestao sporazumno, pa da s toga nema uslova za isplatu otpremnine.

Iz pobijanog rješenja o prestanku radnog odnosa broj 706-11/15 od 30.11.2015. godine utvrđeno je da se rješenje donosi na osnovu zahtjeva radnika D. J. sa željom da se penzionise, te da se izdaje rješenje o prestanku radnog odnosa sa 30.11.2015. godine, a u stavu 2 istog rješenja da su sve obaveze i potraživanja sa danom prestanka radnog odnosa izmirene sa obje strane, te da nijedna strana nema nikakvih potraživanja prema drugom. Ovo rješenje potpisano je kako od strane poslodavca, tako i od strane zaposlenika, ovdje tužioca, a što među strankama nije sporno.

Po ocjeni suda rješenje o prestanku radnog odnosa nije ništavo, jer tužilac nije dokazao da je donešeno usljed prevare, budući da i sam tužilac tvrdi da je

podnio zahtjev za prestanak radnog odnosa zbog penzionisanja, jer po godinama života ispunjava uslove za odlazak u penziju.

Sa druge strane po mišljenju suda rješenje o prestanku radnog odnosa ne predstavlja sporazum poslodavca i zaposlenog, bez obzira što u stavu 1 piše da se donosi na zahtjev zaposlenog, ovdje tužioca, i da ga je tužilac sa zakonskim zastupnikom tuženog potpisao. Ovo i s toga što je u rješenju jasno navedeno da radni odnos prestaje zbog ispunjavanja uslova za odlazak u penziju, odnosno na osnovu zahtjeva radnika zbog ispunjavanja uslova za penziju.

Odredbom člana 72 Zakona o radu Brčko distrikt BiH (Sl. gl. Brčko DC BiH broj 19/2006, u daljem tekstu ZOR) propisano je da ugovor o radu prestaje, između ostalog i sporazmom poslodavca i zaposlenog (stav 1, tačka 2) i kad zaposleni napuni 65 godina života i 20 godina staža ili navrši 40 godina staža, u koliko se poslodavac i zaposleni drugačije ne dogovore.

Odredbom člana 85 Zakona o radu Brčko distrikta BiH (Sl. gl. BiH BD broj 7/2000, 8/2003, 33/2004 i 29/2005) propisano je da zaposlenik koji je sa poslodavcem zaključio Ugovor o radu na neodređeno vrijeme, a kojem poslodavac otakazuje ugovor poslije dvije godine neprekidnog rada ima pravo na otpremninu u iznosu od koji se određuje u zavisnosti od dužine neprekidnog radnog odnosa sa tim poslodavcem i ne može se utvrditi u iznosu manjem od 1/3 prosječne mjesečne plate, isplaćene uposleniku u posljednja 3 mjeseca prestanka ugovora o radu za svaku navršenu godinu rada kod tog poslodavca.

Kako je po ocjeni suda tužiocu radni odnos prestao po sili zakona, jer je ispunjavao uslove iz člana 72 stav 1 tačka 3 ZOR, pa mu s toga, a shodno odredbi člana 85 ZOR pripada pravo na otpremninu u visinu utvrđenoj vještačenjem po vještaku ekonomske struke.

Na kraju tvrdnje tuženog da se tužilac potpisivanjem rješenja izjasnio da nema potraživanja prema tuženom nije odlučno za odluku o osnovanosti tužbenog zahtjeva i obavezu tuženog za isplatu otpremnine.

Slijedom navedenog, sud je obavezao tuženog kao u izreci presude.

Na dosuđeni iznos sud je tužiocu dosudio i kamatu shodno odredbi člana 277 Zakona o obligacionim odnosima.

Odluka suda o troškovima zasniva se na članu 119 i 120 ZPP, prema opredijeljenom troškovniku, a odnosi se na troškove sastava tužbe u iznosu od 140,40KM, troškove zastupanja na ročištima na kojima je raspravljano samo o procesnim pitanjima 06.07., 14.09., 31.10. i 14.12.2016.godine, te 01.03.2017.godine po 70,20KM(sa PDV), troškove zastupanja na ročištima na kojima je raspravljano o glavnoj stvari 28.02. i 14.12.2017.godine po 140,40KM, sve shodno ATFBiH(sl.gl. FBiH br.67/2002),koja se u Brčko distriktu primjenjuje

shodno Nalogu Supervizora od 16.07.2003.godine, troškove vještačenja 200,00KM, kao i troškovi plaćanja takse na tužbu i presudu po 100,00KM., a sobzirom na uspjeh tužioca u sporu od 84,14%, tužiocu pripadaju troškovi u iznosu od 986,28KM.

Tuženom pripadaju troškovi sastava odgovora na tužbu, po punomoćniku 100,00KM, zastupanje na odloženim ročištima 06.07. i 14.12.2016.godine, te 01.03.2017.godine po 50,00KM, troškove zastupanja na održanim ročištima 14.09., 28.02. i 14.12.2017.godine po 100,00KM, dok sud tuženom nije priznao troškove zastupanja po punomoćniku na ročitu od 31.10.2016.godine, koje je odloženo krivicom tuženog. Sobzirom na uspjeh u sporu od 15,86%, tuženom pripadaju troškovi u iznosu od 87,23KM.

U skladu sa članom 119 stav 2 ZPP tužilac prema uspjehu u parničnom postupku ima pravo na naknadu troškova postupka u ukupnom iznosu od 986,28KM, a tuženi u iznosu od 87,23KM, pa po pravilima o procesnom prebijanju troškova dosuđenih tužiocu i troškova dosuđenih tuženom, stoji pozitivna razlika u korist tužioca i to **899,05KM**, na koji iznos je tuženi obavezan da na ime naknade troškova postupka u ovom sporu isplati tužiocu.

PRAVNA POUKA:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 15 dana od dana prijema iste Apelacionom sudu Brčko distrikta BiH, putem ovog suda.

S U D I J A

Aleksandra Obradović